

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
PEDRO CRUZ VILLALÓN NUOMONĖ,
pateikta 2012 m. birželio 6 d.¹

Byla C-192/12 PPU

**Melvin West
prieš**

Virallinen syyttäjä

„Teismų bendradarbiavimas baudžiamosiose bylose — Europos arešto orderis — Pagrindų sprendimas 2002/584/TVR — Perdavimo tarp valstybių narių tvarka — 28 straipsnio 2 dalis — Vėlesnis perdavimas — Vykdančiosios valstybės narės sutikimas — Europos arešto orderių grandinė“

1. Dažnai nutinka taip, kad realybė yra fikcijos pagrindas, tačiau gana retai fikcija virsta tikrove. Vis dėlto atrodo, kad tokia situacija susidarė šioje byloje, susijusioje su asmeniu, keliose valstybėse narėse patrauktu baudžiamojon atsakomybėn ir nuteistu už tuos pačius veiksmus, būtent už senų ir retų žemėlapių vagystes iš įvairių viešųjų bibliotekų².
2. Ši byla suteikia Teisingumo Teismui galimybę pirmą kartą aiškinti 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimo 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos įgyvendinimo³ 28 straipsnio nuostatas. Šiame straipsnyje nurodyti atvejai ir reikalavimai, kuriuos įvykdžius Europos arešto orderį išdavusi valstybė narė savo ruožtu gali perduoti asmenį, dėl kurio toks orderis išduotas, kitai valstybei narei, kuri nėra minėtą orderį vykdanči valstybė (vėlesnis perdavimas).
3. Konkrečiau kalbant, vėlesnis Europos arešto orderį išdavusios valstybės narės atliekamas asmens, dėl kurio toks orderis išduotas, perdavimas kitai valstybei narei, kuri nėra vykdančioji valstybė narė, gali, išskyrus išimtis, būti vykdomas tik gavus minėtos vykdančiosios valstybės narės „sutikimą“.
4. Vis dėlto aptariamas straipsnis, kuriame „vykdančioji valstybė narė“ nurodoma vienaskaita, palieka atvirą klausimą, kaip turi būti gaunamas šis „sutikimas“ tokiu atveju kaip pagrindinėje byloje, kai ginčijamas antras prašymas dėl vėlesnio perdavimo, ir apskritai, kai susidaro Europos arešto orderių grandinė ir pateikiami keli prašymai dėl vėlesnių vienas po kito atliekamų perdavimų. Ar tokiu atveju reikia gauti tiek sutikimų, kiek yra orderių vykdančių valstybių narių, ar vis dėlto reikia gauti tik vienos vykdančiosios valstybės narės sutikimą? Pastaruoju atveju – kuri vykdančioji valstybė narė tai būtų?
5. Taip apibūdinus prejudicinį klausimą atrodo, kad jį pateikus šioje byloje Teisingumo Teismo prašoma užpildyti norminės teisės nuostatos spragą, o, mano nuomone, tai galima padaryti laikantis tik teleologinio ir sisteminio Pagrindų sprendimo 2002/584 aiškinimo.

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — M. Harvey „The Island of Lost Maps: A True Story of Cartographic Crime“, Broadway, 2001.

3 — OL L 190, p. 1 ir klaidų ištaisymas OL L 279, 2006, p. 30; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 34. Pagrindų sprendimas, iš dalies pakeistas 2009 m. vasario 26 d. Tarybos pamatiniu sprendimu 2009/299/TVR (OL L 81, p. 24; toliau – Pagrindų sprendimas 2002/584).

I – Teisinis pagrindas

A – Sąjungos teisė

6. Pagrindų sprendimo 2002/584 5, 6, 8, 9 ir 12 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

- „(5) Sąjungos siekis tapti laisvės, saugumo ir teisingumo erdve reikalauja panaikinti ekstradiciją tarp valstybių narių ir pakeisti ją perdavimo sistema tarp teisminių institucijų. Be to, pradėjus taikyti naują nuteistų ar įtariamų asmenų perdavimo sistemą vykdant baudžiamuosius nuosprendžius ar traukiant baudžiamojon atsakomybėn, galima panaikinti dabartinės ekstradicijos tvarkos sudėtingumą ir jai būdingas vilkinimo tendencijas. Tradiciniai iki šiol egzistavę valstybių narių bendradarbiavimo santykiai laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje turėtų būti pakeisti teismo sprendimų baudžiamosiose bylose laisvo judėjimo sistema, taikoma ir ikiteisminiams, ir galutiniams sprendimams.
- (6) Šiame pagrindų sprendime numatytas Europos arešto orderis baudžiamosios teisės srityje yra pirmoji konkreti priemonė, įgyvendinanti abipusio pripažinimo principą, kurį Europos Vadovų Taryba pavadino teismo bendradarbiavimo „kertiniu akmeniu“.

<...>

- (8) Sprendimams dėl Europos arešto orderio vykdymo turi būti taikoma pakankama kontrolė, o tai reiškia, kad valstybės narės, kurioje prašomas perduoti asmuo buvo areštuotas, teisminė institucija turi priimti sprendimą dėl jo (jos) perdavimo.
- (9) Centrinų valdžios institucijų vaidmuo, vykdant Europos arešto orderį, turi apsiriboti praktine ir administracine pagalba.

<...>

- (12) Šis pagrindų sprendimas grindžiamas pagarba pagrindinėms teisėms ir principams, kurie pripažįstami Europos Sąjungos sutarties 6 straipsnyje ir kurie atsispindi Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje <...>, ypač jos VI skyriuje. Jokia šio pagrindų sprendimo nuostata negali būti išaiškinta taip, lyg ji draustų atsakyti perduoti asmenį, kurio areštui yra išduotas Europos orderis, kai yra objektyvių priežasčių manyti, kad minėtas arešto orderis yra išduotas, siekiant persekioti ar bausti asmenį dėl jo (jos) lyties, rasės, religijos, etninės kilmės, tautybės, kalbos, politinių įsitikinimų ar seksualinės orientacijos arba kad to asmens padėtis gali būti pažeista dėl bet kurios iš tų priežasčių.

Šis pagrindų sprendimas nekliudo valstybei narei taikyti savo konstitucines taisykles, susijusias su teisingu procesu, asociacijos laisve, spaudos laisve ir žodžio laisve kitose žiniasklaidos priemonėse.“

7. Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnyje numatyta:

„1. Kiekviena valstybė narė Tarybos Generaliniam sekretoriatui gali pranešti, kad jos santykiuose su kitomis valstybėmis narėmis, kurios yra padariusios tokį pat pranešimą, leidimas patraukti baudžiamojon atsakomybėn, nuteisimui ar įkalinimui, siekiant įvykdyti laisvės atėmimo bausmę ar sprendimą dėl įkalinimo už kitą nusikalstamą veiką, t. y. ne tą dėl kurios asmuo yra perduotas, įvykdytą prieš jo perdavimą, yra laikomas duotu, jei kuriuo nors konkrečiu atveju vykdančioji teisminė institucija savo sprendime dėl perdavimo nenurodo kitaip.

2. Išskyrus atvejus, minėtus šio straipsnio 1 ir 3 dalyse, perduotam asmeniui negali būti iškelta baudžiamoji atsakomybė, jis negali būti nuteistas ir jam negali būti atimta laisvė už kitą nusikalstamą veiką, t. y. ne tą nusikalstamą veiką, dėl kurios jis yra perduotas, padarytą prieš jo perdavimą.

3. Šio straipsnio 2 dalis netaikoma šiais atvejais:

- a) kai asmuo, turėjęs galimybę išvykti iš valstybės narės, į kurią jis buvo perduotas, teritorijos, neišvyko iš jos per 45 dienas nuo jo galutinio paleidimo dienos arba išvažiavęs grįžo į ją;
- b) nusikalstama veika nebaudžiama laisvės atėmimo bausme arba įkalinimu;
- c) baudžiamasis procesas nenustato, kad reikia taikyti asmens laisvės apribojimo priemonę;
- d) kai asmeniui galėtų būti skiriama bauda arba bausmė, nesusijusi su laisvės atėmimu, ypač pinigine bauda arba ją pakeičianti priemonė net tais atvejais, kai bausmė arba priemonė gali apriboti jo asmeninę laisvę;
- e) kai asmuo sutiko būti perduotas ir tuo pat metu atitinkamais atvejais atsisakė specialiosios taisyklės pagal 13 straipsnį;
- f) kai asmuo po jo perdavimo aiškiai atsisakė teisės į specialiąją taisyklę, susijusią su konkrečiomis nusikalstamomis veikomis prieš perdavimą. Atsisakymas pareiškiamas išduodančiosios valstybės narės kompetentingoms teisminėms institucijoms ir registruojamas pagal tos valstybės vidaus teisę. Atsisakymas formuluojamas taip, kad būtų aišku, jog asmuo jį davė savo noru visiškai suvokdamas jo pasekmes. Šiuo tikslu asmuo turi teisę turėti advokatą;
- g) kai asmenį perdavusi vykdančioji teisminė institucija duoda savo sutikimą pagal šio straipsnio 4 dalį.

4. Prašymas duoti sutikimą pateikiamas vykdančiajai teisminei institucijai kartu pateikiant 8 straipsnio 1 dalyje minėtą informaciją ir jos vertimą, kaip nurodyta 8 straipsnio 2 dalyje. Sutikimas duodamas, kai dėl tos pačios nusikalstamos veikos, dėl kurios prašoma sutikimo, taikomas perdavimas pagal šio pamatinio sprendimo nuostatas. Sutikimą atsisakoma duoti tik dėl 3 straipsnyje minėtų priežasčių, o kitais atvejais gali būti atsisakyta jį duoti tik dėl 4 straipsnyje nurodytų priežasčių. Sprendimas priimamas ne vėliau kaip per 30 dienų nuo prašymo gavimo.

<...>“

8. Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnyje nustatyta:

„1. Kiekviena valstybė narė Tarybos Generaliniam sekretoriatui gali pranešti, kad jos santykiuose su kitomis valstybėmis narėmis, kurios yra padariusios tokį pat pranešimą, sutikimas perduoti asmenį kuriai nors valstybei narei, išskyrus vykdančiąją valstybę narę, remiantis Europos arešto orderiu, išduotu dėl nusikalstamos veikos, padarytos prieš jo perdavimą, yra laikomas duotu, jei kokiu nors konkrečiu atveju vykdančioji teisminė institucija savo sprendime dėl perdavimo nepareiškia kitaip.

2. Bet kuriuo atveju asmuo, kuris yra perduotas išduodančiajai valstybei narei remiantis Europos arešto orderiu, gali būti perduotas be vykdančiosios valstybės narės sutikimo kuriai nors kitai, ne vykdančiajai valstybei narei, remiantis Europos arešto orderiu, išduotu dėl bet kokios nusikalstamos veikos, padarytos prieš asmens perdavimą šiais atvejais:

- a) kai prašomas perduoti asmuo, turėjęs galimybę išvykti iš valstybės narės, kuriai jis buvo perduotas, teritorijos, to nepadarė per 45 dienas nuo jo galutinio paleidimo dienos arba išvykęs vėl sugrįžo į tą teritoriją;
- b) kai prašomas perduoti asmuo sutinka būti perduotas valstybei narei, išskyrus vykdančiąją valstybę narę, remiantis Europos arešto orderiu. Sutikimas pareiškiamas išduodančiosios valstybės narės kompetentingoms teisminėms institucijoms ir registruojamas pagal tos valstybės vidaus įstatymus. Sutikimas formuluojamas taip, kad būtų aišku, jog asmuo jį davė savo noru visiškai suvokdamas jo pasekmes. Šiuo tikslu asmuo turi teisę turėti advokatą;

c) kai prašomam perduoti asmeniui netaikoma specialioji taisyklė pagal 27 straipsnio 3 dalies a, e, f ir g punktus.

3. Vykdančioji teisminė institucija sutinka su perdavimu kitai valstybei narei, vadovaudamasi šiomis taisyklėmis:

- a) prašymas duoti sutikimą pateikiamas pagal 9 straipsnį kartu su informacija, minėta 8 straipsnio 1 dalyje, ir vertimu, kaip nurodyta 8 straipsnio 2 dalyje;
- b) sutikimas duodamas, kai už nusikalstamą veiką, dėl kurios jis prašomas, taikomas perdavimas pagal šio pamatinio sprendimo nuostatas;
- c) sprendimas priimamas ne vėliau kaip per 30 dienų nuo prašymo gavimo;
- d) sutikimą atsisakoma duoti dėl 3 straipsnyje nurodytų priežasčių, o kitais atvejais gali būti atsisakyta jį duoti tik dėl 4 straipsnyje minėtų priežasčių.

5 straipsnyje minėtais atvejais išduodančioji valstybė narė privalo suteikti jame numatytas garantijas.

4. Nepaisant šio straipsnio 1 dalies, asmuo, kuris yra perduotas, remiantis Europos arešto orderiu, neišduodamas trečiajai valstybei be asmenį perdavusios valstybės narės kompetentingos institucijos sutikimo. Toks sutikimas duodamas, vadovaujantis konvencijomis, kurios tai valstybei narei yra privalomos, ir jos vidaus teise.“

9. Iš 1999 m. gegužės 1 d. *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*⁴ paskelbto pranešimo dėl Amsterdamo sutarties įsigaliojimo datos matyti, kad Suomijos Respublika padarė pareiškimą pagal ES 35 straipsnio 2 dalį, kuriuo pripažino Teisingumo Teismo jurisdikciją priimti prejudicinius sprendimus remiantis ES 35 straipsnio 3 dalies b punkte numatyta tvarka.

B – Suomijos teisė

10. Į Suomijos teisę Pagrindų sprendimas 2002/584 buvo perkeltas 2003 m. gruodžio 30 d. Įstatymu Nr. 1286/2003 dėl asmenų perdavimo tarp Suomijos Respublikos ir kitų Europos Sąjungos valstybių narių (*rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta Suomen ja muiden Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä annettu laki (1286/2003)*)⁵.

11. Pagal Suomijos įstatymo dėl asmenų perdavimo 61 straipsnio 1 dalį kurios nors valstybės narės Suomijos Respublikai perduotas asmuo negali būti dar kartą perduotas kitai valstybei narei ar Europos Sąjungai nepriklausančiai valstybei. Vis dėlto šio straipsnio 2 dalyje numatyta, kad 1 dalyje nustatytas draudimas netaikomas, be kita ko, tuo atveju, kai ši asmenį perdavusi valstybė narė sutinka, kad būtų nukrypta nuo šio draudimo.

12. Suomijos įstatymo dėl asmenų perdavimo 62 straipsnyje numatyta, kad jei valstybė narė Suomijos Respublikos prašo dar kartą perduoti asmenį, kurį kita valstybė narė jau yra perdavusi Suomijos Respublikai, ir toks vėlesnis perdavimas negalimas pagal to paties įstatymo 61 straipsnio 2 dalies 1–3 arba 5 punktus, būtent kompetentinga prokuratūra turi prašyti šios kitos valstybės narės sutikimo.

II – Faktinės aplinkybės ir procesas pagrindinėje byloje

13. Iš sprendimo pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą, įvairių į bylą įstousių šalių rašytinių ir žodinių pastabų ir iš atsakymų į Teisingumo Teismo pateiktus klausimus matyti, kad apeliantas pagrindinėje byloje Jungtinės Karalystės pilietis M. West buvo nuteistas keliuose valstybėse narėse, todėl dėl jo išduoti keli Europos arešto orderiai, kuriais remiantis jis pagal Pagrindų sprendimą 2002/584

4 — OL L 114, p. 56.

5 — Toliau – Suomijos įstatymas dėl asmenų perdavimo.

buvo kelis kartus iš eilės perduotas vienos atitinkamos valstybės narės kitai. Kadangi pagrindinėje byloje nagrinėjamas ginčas kilo dėl šių kaltinamųjų nuosprendžių ir viena po kitos vykdomų perdavimų procedūrų, būtent jais remdamasis pateiksiu svarbiausias pagrindinėje byloje nagrinėjamo ginčo faktines aplinkybes.

A – Ginčo aplinkybės

14. Atsižvelgdamas į ginčo aplinkybių painumą, jas išdėstysiu pagal atskiras valstybes nares.

1. Prancūzija

15. 2001 m. kovo 15 d. Prancūzijos nacionalinė biblioteka pateikė dėl M. West skundą dėl retų ir senų geografinių žemėlapių vagysčių, įvykdytų 1999 m. spalio 26 d. ir 2000 m. rugsėjo 5 d.

16. Dėl šios priežasties 2005 m. kovo 14 d. Prancūzijos teisminės institucijos išdavė pirmą Europos arešto orderį dėl M. West, kurį išplatino naudodamasi Šengeno informacine sistema. Aptariamam laikotarpiu M. West buvo įkalintas Jungtinėje Karalystėje. Minėtas arešto orderis 2005 m. balandžio 1 d. buvo perduotas Jungtinės Karalystės valdžios institucijoms.

17. 2005 m. balandžio 28 d. Jungtinės Karalystės valdžios institucijos informavo Prancūzijos valdžios institucijas, kad 2005 m. liepos 27 d. M. West galėtų būti lygtinai paleistas į laisvę, ir paprašė pateikti papildomos informacijos bei patikslinti turimą.

18. 2005 m. birželio 23 d. Prancūzijos valdžios institucijos pateikė Jungtinės Karalystės valdžios institucijoms atsakymą, kurį šios institucijos įvertino kaip neišsamų.

19. 2005 m. liepos 27 d. Jungtinės Karalystės ryšių palaikymo teisėjas Prancūzijoje prašė skubos tvarka pateikti naują Europos arešto orderį ir prašomą informaciją. Kadangi naujas orderis nebuvo išduotas, laikyta, kad prašymas perduoti asmenį negalėjo būti patenkintas.

20. 2007 m. vasario 15 d. *Tribunal de grande instance de Paris* (Paryžiaus apygardos teismas, Prancūzija) baudžiamųjų bylų kolegija nuteisė M. West už akių ir skyrė trejų metų laisvės atėmimo bausmę už geografinių žemėlapių vagystes iš Prancūzijos nacionalinės bibliotekos.

21. 2007 m. rugpjūčio 31 d. Prancūzijos teisminės institucijos dėl M. West išdavė antrą Europos arešto orderį (Nr. 0233123012) – jis 2007 m. rugsėjo 21 d. buvo išplatintas naudojantis Šengeno informacine sistema, – kad šis asmuo būtų perduotas ir įvykdytų 2007 m. vasario 15 d. skirtą bausmę.

22. 2012 m. vasario 9 d. M. West advokatas, naudodamasis jam suteiktais specialiais įgaliojimais, apskundė 2007 m. vasario 15 d. Paryžiaus apygardos teismo baudžiamųjų bylų kolegijos sprendimą. Todėl Paryžiaus apygardos teismas paskyrė bylos posėdį, šis posėdis turėjo įvykti 2012 m. birželio 7 d.

2. Suomija

23. 2001 m. balandžio mėn. M. West buvo sulaikytas Jungtinėje Karalystėje. Sulaikant pas jį rasta 400 senų geografinių žemėlapių. Vėliau jis buvo perduotas Suomijai, kur 2001 m. rugsėjo 4 d. nuteistas 18 mėnesių laisvės atėmimo bausme už žemėlapių vagystę iš Suomijos universiteto, įvykdytą 2001 m. vasario mėn.

24. 2002 m. gegužės 31 d. *Helsingin hovioikeus* (Helsinkio apeliacinis teismas) (Suomija) M. West už vagystę skirtą 18 mėn. laisvės atėmimo bausmę paliko nepakeistą.

25. 2009 m. gruodžio 9 d. Suomijos teisminės institucijos dėl M. West išdavė Europos arešto orderį Nr. R01/3078, kad jis būtų perduotas ir atliktų 2002 m. gegužės 31 d. skirtą bausmę.

3. Vengrija

26. 2000 m. rugpjūčio 16, 17 ir 18 d. M. West, išplėšęs aštuonias geografinių žemėlapių iliustracijas, sugadino kelis didelės vertės Sėčėnio nacionalinėje bibliotekoje saugomus XVII a. atlasus.

27. 2010 m. balandžio 1 d. *Budai Központi kerületi bíróság* (Budos centro rajono teismas) (Vengrija) dėl M. West išdavė Europos arešto orderį, kad šis asmuo būtų perduotas.

28. 2011 m. liepos 5 d. *Budai Központi kerületi bíróság* nuteisė M. West vienų metų ir keturių mėnesių laisvės atėmimo bausme už nusikaltimus, padarytus 2000 m. rugpjūčio 16, 17 ir 18 d.

B – *Perdavimo procedūros*

29. Kad būtų lengviau suprasti pagrindinių įvykių eigą, atskiras perdavimo procedūras taip pat apibūdinsiu pagal atskiras valstybes nares.

1. Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Jungtinės Karalystės atlikto perdavimo Vengrijai procedūra

30. Jungtinės Karalystės teisminės institucijos, remdamosi 2010 m. balandžio 1 d. Vengrijos teisminių institucijų išduotu arešto orderiu, perdavė M. West Vengrijai. Perdavimo data bylos medžiagoje nenurodyta. Šio arešto orderio vykdymas nebuvo siejamas su jokių reikalavimų.

2. Vengrijos atlikto vėlesnio perdavimo Suomijos Respublikai procedūra

31. 2011 m. sausio 27 d. kompetentinga Vengrijos teisminė institucija *Fővárosi Bíróság* (Budapešto teismas) (Vengrija) priėmė sprendimą, kuriame per dešimties dienų laikotarpį, skaičiuojamą nuo numatomo šio asmens išleidimo į laisvę 2011 m. rugpjūčio 29 d., nurodyta perduoti M. West Suomijos Respublikai⁶.

32. *Korkein oikeus* (Aukščiausiasis teismas, Suomija), kuris pateikė prašymą priimti prejudicinį sprendimą, nurodo, kad nors šiame sprendime numatyta, jog įvykdyti su M. West perdavimu susiję reikalavimai tiek remiantis Suomijos Respublikos, tiek Prancūzijos Respublikos pateiktu arešto orderiu, vis dėlto šį sprendimą priėmęs teismas nenurodė, ar vėliau Suomijos Respublika turi perduoti M. West Prancūzijos Respublikai.

33. 2011 m. rugsėjo 5 d. *Fővárosi Bíróság* priėmė naują sprendimą, kuriame nurodė, kad savo 2011 m. sausio 27 d. sprendime jis neatsižvelgė į aplinkybę, jog norint perduoti M. West Suomijos Respublikai reikėjo gauti Jungtinės Karalystės sutikimą.

34. 2011 m. rugsėjo 9 d. kompetentinga Jungtinės Karalystės teisminė institucija *a posteriori* davė sutikimą dėl M. West perdavimo, kurį turėjo atlikti Vengrija, Suomijos Respublikai. Šiam sutikimui nekeltas joks reikalavimas.

35. 2011 m. rugsėjo 15 d. Vengrija perdavė M. West Suomijos Respublikai.

36. 2012 m. sausio 24 d. Suomijos prokuratūra gavo Vengrijos viešojo administravimo ir teisingumo ministerijos raštą, kuriuo jai pranešama apie 2011 m. sausio 27 d. sprendimą. Šiame rašte nurodyta, kad *Fővárosi Bíróság* nusprendė, jog, „pasibaigus procesui Suomijoje, asmuo [turėtų] būti perduotas Prancūzijos valdžios institucijoms“.

6 — Toliau – 2011 m. sausio 27 d. sprendimas.

3. Vėlesnio perdavimo Prancūzijos Respublikai procedūros

37. 2010 m. gruodžio 28 d. Vengrijos valdžios institucijos išsiuntė Prancūzijos valdžios institucijoms pranešimą, kuriuo jas informavo, kad buvo nurodyta skirti M. West laikiną areštą siekiant jį perduoti, ir kuriame paprašė perduoti Europos arešto orderį.

38. 2010 m. gruodžio 30 d. Prancūzijos teisminės institucijos perdavė Vengrijos teisminėms institucijoms patvirtintą Europos arešto orderio kopiją prancūzų kalba, o 2011 m. sausio 7 d. pateikė jos versiją vengrų kalba.

39. 2011 m. kovo 4 d. Vengrijos valdžios institucijos Prancūzijos valdžios institucijas informavo apie 2011 m. sausio 27 d. sprendimą. Pranešime teigiama, kad nurodyta M. West perduoti ir Prancūzijos Respublikai, ir Suomijos Respublikai ir kad M. West turėtų būtų perduotas Prancūzijos Respublikai pasibaigus procesui Suomijoje, o perdavimas atidėtas dėl Vengrijoje vykstančio proceso.

40. 2011 m. birželio 28 d. Vengrijos valdžios institucijos kreipėsi į Jungtinės Karalystės valdžios institucijas su prašymu duoti sutikimą dėl M. West perdavimo Prancūzijos Respublikai. Į šį prašymą nebuvo atsakyta.

41. 2011 m. lapkričio 7 d. Suomijos Respublika informavo Prancūzijos valdžios institucijas, kad M. West įkalintas Suomijoje ir paleisti jį į laisvę planuojama 2012 m. balandžio 29 d.

42. 2012 m. vasario 9 d. Suomijos prokuratūra kreipėsi į *Helsingin käräjäoikeus* (Helsinkio apylinkės teismas, Suomija) su prašymu leisti perduoti M. West Prancūzijos Respublikai ir konkrečiai nurodė, kad dėl šio perdavimo Vengrija davė savo sutikimą.

43. 2012 m. vasario 17 d. *Helsingin käräjäoikeus* priėmė sprendimą, kuriuo, nepaisydamas M. West prieštaravimų, patenkino prašymą dėl jo perdavimo. M. West šį sprendimą apskundė *Korkein oikeus*.

III – Prejudicinis klausimas ir prašymas taikyti prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą

44. Šiomis aplinkybėmis *Korkein oikeus* 2012 m. balandžio 24 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo tą pačią dieną, nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar pagal Pagrindų sprendimo [2002/584] 28 straipsnio 2 dalį vykdančioji valstybė narė yra valstybė, iš kurios asmuo iš pradžių buvo perduotas pagal Europos arešto orderį kitai valstybei narei, ar ši antroji valstybė narė, iš kurios asmuo yra perduotas trečiajai valstybei narei, iš kurios dabar dar prašoma šį asmenį perduoti ketvirtajai valstybei narei? O galbūt reikia abiejų valstybių narių sutikimo?“

45. Atskiru sprendimu, kuris buvo priimtas ir kurį Teisingumo Teismas gavo tą pačią 2012 m. balandžio 24 d., *Korkein oikeus* taip pat paprašė nagrinėti šią bylą pagal prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą, numatytą Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 23a straipsnyje ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 104b straipsnyje.

46. *Korkein oikeus* šiuo klausimu nurodė, kad M. West atliko vienu metų ir šešių mėnesių laisvės atėmimo bausmę, kurią 2002 m. gegužės 31 d. jam skyrė *Helsingin hovioikeus*, ir turėjo būti išleistas į laisvę 2012 m. balandžio 29 d. Jis nurodė, kad, nepaisydamas šios aplinkybės, tą pačią dieną jis priėmė sprendimą pratęsti M. West įkalinimą. Taigi iš šio asmens atimta laisvė, todėl, atsižvelgiant į šio asmens teisinį saugumą, neabejotinai būtina pateikti prašymą, kad prejudicinis sprendimas būtų priimtas skubos tvarka.

47. 2012 m. gegužės 3 d. sprendimu Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendė patenkinti prašymą taikyti prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą. Be to, remdamasis Teisingumo Teismo statuto 24 straipsniu ir Procedūros reglamento 54a straipsniu, jis paprašė Prancūzijos Respublikos, Vengrijos ir Jungtinės Karalystės pateikti tam tikrą informaciją ir dokumentus.

48. Atsakovė pagrindinėje byloje, Suomijos Respublika ir Europos Komisija pateikė rašytines pastabas. Prancūzijos Respublika, Vengrija ir Jungtinė Karalystė į Teisingumo Teismo joms pateiktus klausimus atsakė per nustatytą terminą.

49. Apeliantas ir atsakovė pagrindinėje byloje, Suomijos Respublika, Prancūzijos Respublika ir Komisija per 2012 m. birželio 4 d. vykusį teismo posėdį pateikė ir žodines pastabas.

IV – Pastabų apibendrinimas

50. Iš atskirų suinteresuotųjų asmenų pateiktų pozicijų, išdėstytų rašytinėse ir (arba) žodinėse pastabose, galima susidaryti pakankamai išsamų vaizdą dėl galimų atsakymų į pagrindinėje byloje iškeltą klausimą. Juos trumpai apibūdinsiu toliau, bet noriu pabrėžti, kad siūlomuose sprendimuose stengiamasi nustatyti, kuri valstybė yra vykdančioji valstybė narė arba kurios valstybės yra vykdančiosios valstybės narės (tai yra klausimo esmė), kurios (-ių) sutikimo reikia atliekant vėlesnį perdavimą, kaip suprantama pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 2 dalį, susiklosčius situacijai kaip pagrindinėje byloje, kai susidaro Europos arešto orderių grandinė, į kurią įtrauktos daugiau nei trys valstybės narės, pirmiausia turinčios išduodančiosios valstybės narės, o vėliau įgyjančios vykdančiosios valstybės narės statusą.

51. Apeliantas pagrindinėje byloje mano, kad dėl vėlesnio perdavimo kitai valstybei narei reikia prašyti kiekvienos iš eilės vykdančiosios valstybės narės statusą turinčios šalies sutikimo, taigi reikalingas ir Vengrijos, ir Jungtinės Karalystės sutikimas.

52. Tokios nuomonės iš esmės laikosi Suomijos Respublika.

53. Atsakovė pagrindinėje byloje teigia, kad Pagrindų sprendimą 2002/584 ir Suomijos teisės aktus, kuriais šis sprendimas perkeltas į vidaus teisę, visuomet aiškino taip, kad užtenka gauti vykdančiosios valstybės narės, kuri atliko paskutinį perdavimą, sutikimą, o bet koks kitas sprendimas, pagal kurį reikia visų vykdančiųjų valstybių narių sutikimo, tik apsunkintų patikrinimus ir darytų neigiamą poveikį Europos arešto orderio mechanizmo veiksmingumui ir greitumui.

54. Per teismo posėdį Prancūzijos Respublika taip pat teigė, kad kiekviena vykdančioji valstybė narė turėtų turėti teisę duoti savo sutikimą dėl vėlesnio perdavimo, tačiau patikslino, kad tokį prašymą dėl sutikimo turėtų pateikti kiekviena išduodančioji valstybė narė, bet tik vienai vykdančiajai valstybei narei, su kuria ji, remdamasi Europos arešto orderiu, palaiko tiesioginius ryšius. Todėl, susiklosčius tokioms aplinkybėms kaip pagrindinėje byloje, Suomijos Respublika turėtų prašyti Vengrijos sutikimo, o Vengrija – Jungtinės Karalystės sutikimo.

55. Galiausiai Komisija mano, kad vykdančiąja valstybe nare reikia laikyti paskutinę vykdančiąją valstybę narę, jeigu toks aiškinimas suteikia galimybę sustiprinti valstybių narių tarpusavio pripažinimo ir abipusio pasitikėjimo principą, palengvina bei pagreitina jų teismų bendradarbiavimą ir nepažeidžia atitinkamo asmens teisių.

V – Analizė

A – Pirminės pastabos

56. Pirmiausia, nors ir rizikuoju pasikartoti, labai glaustai ir šįkart apibendrintai pateiksiu įvykių chronologinę seką, kad būtų aiškiai matyti pagrindinės faktinės aplinkybės, kurios svarbios norint atsakyti į pateiktą prejudicinį klausimą.

57. 2005 m. kovo 14 d. Prancūzijoje buvo išduotas pirmas Europos arešto orderis dėl M. West, kad šis asmuo būtų perduotas ir nuteistas už 1999 m. spalio 26 d. ir 2000 m. rugsėjo 5 d. padarytą nusikalstamą veiką. Dėl priežasčių, kurios nenurodytos bylos medžiagoje, Jungtinė Karalystė atsisakė vykdyti šį Europos arešto orderį, ir Prancūzijoje 2007 m. vasario 15 d. M. West buvo nuteistas už akių. Todėl 2007 m. rugpjūčio 31 d. dėl jo išduotas antras Europos arešto orderis, kad šis asmuo būtų perduotas atlikti minėtą bausmę. Šis arešto orderis 2010 m. gruodžio 30 d. perduotas Vengrijai.

58. 2001 m. balandžio 14 d. M. West buvo sulaikytas Jungtinėje Karalystėje, o vėliau išduotas Suomijai ir ten 2001 m. rugsėjo 4 d. nuteistas 18 mėnesių laisvės atėmimo bausme. Ši bausmė nebuvo pakeista 2002 m. gegužės 31 d. sprendimu, tačiau nebuvo atlikta, nes, kaip per teismo posėdį nurodė M. West advokatas, laikotarpiu tarp minėtų dviejų datų M. West iš Suomijos išvyko. Tik 2009 m. gruodžio 9 d., t. y. praėjus septyneriems metams, Suomijos Respublika išdavė Europos arešto orderį dėl M. West, kad šis asmuo būtų perduotas atlikti minėtą bausmę.

59. Vėliau, 2010 m. balandžio 1 d., Vengrija savo ruožtu išdavė Europos arešto orderį siekdama, kad M. West būtų perduotas tam, kad galima būtų jį nuteisti už vagystes, įvykdytas 2000 m. rugpjūčio 16, 17 ir 18 d. Jungtinė Karalystė, nekeldama jokių reikalavimų, perdavė M. West Vengrijai, kur 2011 m. liepos 5 d. jis buvo nuteistas 16 mėnesių laisvės atėmimo bausme. 2011 m. rugsėjo 15 d. Vengrija perdavė M. West Suomijos Respublikai, kur jis turėjo būti paleistas į laisvę 2012 m. balandžio 29 d., tačiau jo įkalinimą, laukdamas Teisingumo Teismo prejudicinio sprendimo, pratęsė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

60. Didesnį dėmesį reikia skirti keliems iš taip glaustai pateiktų faktinių aplinkybių išplaukiantiems elementams.

61. Pirmiausia neginčijama, kad, susiklosčius tokiai situacijai kaip pagrindinėje byloje, tenkinamos Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 2 dalies taikymo sąlygos: Europos arešto orderis, kuriuo remiantis prašoma, kad Suomijos Respublika perduotų M. West Prancūzijos Respublikai, išduotas už nusikaltimą, padarytą prieš tai, kai šį asmenį Vengrija perdavė Suomijos Respublikai, ir net prieš tai, kai šį asmenį Vengrijai perdavė Jungtinė Karalystė. Tačiau į aptariamą Europos arešto orderių grandinę įtrauktos tik Sąjungos valstybės narės.

62. Taip pat neginčijama, kad Jungtinė Karalystė M. West perdavė Vengrijai nekeldama jokių reikalavimų ir kad 2011 m. rugsėjo 9 d. davė savo sutikimą dėl šio asmens vėlesnio perdavimo Suomijos Respublikai, tačiau nedavė savo sutikimo dėl jo vėlesnio perdavimo Prancūzijos Respublikai. Šiuo klausimu Jungtinė Karalystė nurodė, kad Suomijos Respublika prašė jos duoti sutikimą dėl vėlesnio perdavimo Prancūzijos Respublikai, tačiau Vengrija tokio prašymo nepateikė. Iš bylos medžiagos nematyti, kad Jungtinės Karalystės teisminė institucija pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnio 3 dalies g punktą ir laikydama šio Pagrindų sprendimo 27 straipsnio 4 dalyje numatytos tvarkos būtų sutikusi atsisakyti specialiosios taisyklės M. West nenaudai perduodama jį Vengrijai ar vėliau perduodant jį Suomijos Respublikai. Atvirkščiai, Vengrija davė sutikimą dėl to, kad Suomijos Respublika perduotų M. West Prancūzijos Respublikai. Tačiau M. West nesutiko su šiuo perdavimu ir prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme konkrečiai teigė, kad norint atlikti šį perdavimą reikėjo gauti Jungtinės Karalystės sutikimą.

63. Galiausiai neginčijama, kad du kartus viena valstybė narė susidūrė su situacija, kai buvo keli Europos arešto orderiai, kaip suprantama pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 16 straipsnį. Jungtinė Karalystė turėjo nuspręsti, ar M. West perduoti Prancūzijos Respublikai (2007 m. rugpjūčio 31 d. Europos arešto orderis), Suomijos Respublikai (2009 m. gruodžio 9 d. Europos arešto orderis) ar Vengrijai (2010 m. balandžio 1 d. Europos arešto orderis). 2010 m. balandžio mėn. Jungtinei Karalystei perdavus šį asmenį Vengrijai, Vengrija savo ruožtu turėjo nuspręsti, ar, remiantis tais pačiais šių dviejų valstybių narių išduotais Europos arešto orderiais, vėliau M. West reikia perduoti Prancūzijos Respublikai, ar Suomijos Respublikai. Vis dėlto aišku, kad Teisingumo Teismas turi labai mažai informacijos apie priežastis, galėjusias motyvuoti abiejų valstybių narių padarytą pasirinkimą, ir kad bet kuriuo atveju šioje byloje nekyla joks su Pagrindų sprendimo 2002/584 16 straipsniu susijęs klausimas.

B – *Paprasta prielaida: sisteminis ir teleologinis Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio aiškinimas*

64. Norint tinkamai suprasti kompleksinį vienas po kito atliktų perdavimų atvejį, kurį prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pateikė nagrinėti Teisingumo Teismui, ir atsakyti į šio nacionalinio teismo pateiktą klausimą, iš esmės reikia atlikti sisteminę ir teleologinę Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio analizę remiantis paprasta prielaida, jog aišku, kad taikytina ši nuostata. Šiuo atžvilgiu sisteminė analizė iš esmės turi būti skirta specialiajai taisyklei (šio Pagrindų sprendimo 27 straipsnis) ir Europos arešto orderį vykdančios valstybės narės sutikimo dėl kiekvieno vėlesnio perdavimo taisyklei (minėto Pagrindų sprendimo 28 straipsnis) kartu išnagrinėti. Savo ruožtu teleologinį aiškinimą reikia atlikti turint omenyje esminį Pagrindų sprendimo 2002/584 tikslą, t. y. veiksmingą ir greitą Sąjungos, kuri užtikrina pagrindines teises ir laisves, teisminės erdvės pirmos „konkrečios priemonės“ veikimą.

65. Nors Pagrindų sprendimo 2002/584 27 ir 28 straipsniais Europos arešto orderio sistemoje atspindėti du tradiciniai ekstradicijos teisės elementai, būtent specialioji taisyklė ir jos išdava – bet kokio vėlesnio perdavimo draudimas⁷, vis dėlto juose įtvirtintos taisyklės turėjo „prisitaikyti“ prie savitos Europos arešto orderio, kuris yra valstybių narių tarpusavio pripažinimo⁸ ir abipusio pasitikėjimo⁹ principu grindžiama teismo bendradarbiavimo priemonė, logikos. Tokia arešto orderio sistema skirta tam, kad būtų pakeisti tradiciniai bendradarbiavimo pagal tarptautinę teisę santykiai¹⁰ ir ji būtų pritaikyta prie specifinio Sąjungos, kuri užtikrina atitinkamų asmenų pagrindines teises¹¹, siekiamo tikslo sukurti laisvės, saugumo ir teisingumo erdvę¹².

66. Tuo pabrėžiama, kad pagal Teisingumo Teismo praktiką, viena vertus, tarpusavio pripažinimas, įtvirtintas Europos arešto orderiu, kaip valstybių narių teismo bendradarbiavimo „kertiniu akmeniu“¹³, ir juo numatyto perdavimo mechanizmo veiksmingo ir greito veikimo skatinimas bei, kita vertus, griežto atitinkamų asmenų pagrindinių teisių ir interesų paisymo garantija, kurią, be kita ko, suteikia valstybių narių teisminės institucijos, kurioms pavesta kontroliuoti Europos arešto orderių vykdymą¹⁴, turi būti tie principai, kuriais vadovaujantis aiškintinas Pagrindų sprendimas 2002/584.

67. Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnyje įtvirtinta Europos arešto orderį vykdančios valstybės narės sutikimo dėl asmens, dėl kurio toks Europos arešto orderis išduotas, kiekvieno vėlesnio išduodančiosios valstybės narės atliekamo perdavimo valstybei narei, kuri nėra vykdančioji valstybė narė, taisyklė. Vis dėlto numatytos kelios šio principo išimtys, nustatytos atitinkamai minėto 28 straipsnio 2 dalies a, b ir c punktuose, o šiame c punkte daroma nuoroda į minėto Pagrindų sprendimo 27 straipsnio 3 dalies a ir e–g punktus. Būtent remiantis šiomis atskiromis nuostatomis, atsižvelgiant, viena vertus, į principą ir išimtis ir, kita vertus, į vienoje nuostatoje į kitą daromas nuorodas, pirmiausia reikia išsiaiškinti, kodėl reikia sutikimo.

7 — B. Bouloc „Le principe de la spécialité en droit pénal international“, *Mélanges dédiés à Dominique Holleaux*, Litec, 1990, p. 7 ir p. 20; J. Semmelman „The Doctrine of Specialty in Criminal Cases“, *New York Law Journal*, 2008, 239 t., Nr. 2.

8 — Šiuo klausimu žr. Pagrindų sprendimo 2002/584 6 konstatuojamąją dalį.

9 — Šiuo klausimu žr. Pagrindų sprendimo 2002/584 10 konstatuojamąją dalį.

10 — Šiuo klausimu žr. Pagrindų sprendimo 2002/584 5 ir 11 konstatuojamąsias dalis.

11 — Šiuo klausimu žr. Pagrindų sprendimo 2002/584 12 konstatuojamąją dalį.

12 — Šiuo klausimu žr. Pagrindų sprendimo 2002/584 5 ir 6 konstatuojamąsias dalis.

13 — Šis apibūdinimas vartojamas Pagrindų sprendimo 2002/584 6 konstatuojamojoje dalyje; t. p. žr. 2008 m. gruodžio 1 d. Sprendimo *Leymann ir Pustovarov*, C-388/08 PPU, Rink. p. I-8983, 49 punktą.

14 — Šiuo klausimu žr. Pagrindų sprendimo 2002/584 8 konstatuojamąją dalį.

68. Pagrindų sprendimo 2002/584 27 ir 28 straipsniai, kurie nebuvo numatyti pirminiame Komisijos pasiūlyme¹⁵, yra tame pačiame skyriuje, skirtame (asmens) perdavimo (remiantis Europos arešto orderiu) pasekmėms, ir susiję struktūriškai¹⁶. Be to, juose įtvirtintas panašus tekstas¹⁷. Įdomu pažymėti, kad specialioji taisyklė, kuri, kaip manoma, turėtų būti taikoma visoms minėto 27 straipsnio nuostatomis, paminėta tik šio straipsnio 2 dalyje, o 1 dalyje numatyta galima šios taisyklės išimtis. Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio struktūra kelia dar didesnę nuostabą, nes jame formuluojama taisyklė „dingo“ vykstant teisėkūros procesui ir atsižvelgiant į visas teisės nuostatas ją galima nustatyti tik netiesiogiai, *a contrario sensu*¹⁸.

69. Pirmiausia svarbu atkreipti dėmesį į aplinkybę, kad, kaip matyti iš 27 straipsnio 1 dalies ir 28 straipsnio 1 dalies išdėstymo Pagrindų sprendime 2002/584 ir jų turinio, jos yra labai svarbios ir negali nedaryti poveikio specialiosios taisyklės ir jos išdavos reikšmei šio Pagrindų sprendimo sistemoje.

70. Šiose dvejose dalyse numatyta, kad valstybės narės iš anksto gali pranešti Tarybai apie savo sutikimą, t. y. gali atsisakyti taikyti specialiąją taisyklę (Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnio 1 dalis) arba duoti sutikimą dėl vėlesnio perdavimo valstybei narei, kuri nėra vykdančioji valstybė narė (šio Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 1 dalis), ir pabrėžta, pirma, kad šis sutikimas gali daryti poveikį tik santykiams su valstybėmis narėmis, kurios yra padariusios tokį patį pranešimą, ir, antra, kad ypatingu atveju vykdančioji teisminė institucija bet kada gali nuspręsti kitaip.

71. Galima daryti prielaidą, kad nustatydamas šį pranešimo mechanizmą Pagrindų sprendimo 2002/584 27 ir 28 straipsnių pradžioje Sąjungos teisės aktų leidėjas norėjo valstybes nares kuo labiau paskatinti išreikšti aiškų tarpusavio sutikimą nesinaudoti specialiąja taisykle ir taisykle dėl taisyklės drausti kiekvieną vėlesnį perdavimą, visiškai vadovaujantis tarpusavio pripažinimo principo logika, numatant apsaugos sąlygą, kuria vykdančiajai teisminei institucijai suteikiama galimybė priimti sprendimą kiekvienu konkrečiu atveju siekiant užtikrinti visišką atitinkamų asmenų teisių paisymą.

72. Tam tikra prasme galima būtų teigti, kad šios dalys turėjo tapti taisykle, kuri visiškai atitiktų minėtus du pagrindinius principus. Vis dėlto taip nėra, nes, kaip savo rašytinėse pastabose pabrėžė Komisija, tik viena valstybė narė pasinaudojo šiose nuostatose numatyta galimybe. Tačiau šios nuostatos gali būti taikomos tik santykiams tarp valstybių narių, panašiu būdu pranešusių apie savo sutikimą, taigi jose įtvirtintas tekstas, nepaisant jo reikšmės, bent jau šiame etape nėra svarbus.

73. Be to, kad yra tarptautinės kilmės, apie kurią, atrodo, šiuo atveju nebūtina plačiau kalbėti¹⁹, Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnio 2 dalyje aiškiai suformuluota specialioji taisyklė ir jos išdava, vykdančiosios valstybės narės sutikimo dėl kiekvieno vėlesnio perdavimo taisyklė, implicitiškai išplaukianti iš šio Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalies, Europos arešto orderio sistemoje ir

15 — Dėl parengiamųjų darbų, kurie iš pradžių buvo ne itin rezultatyvūs, žr. 2001 m. gegužės 25 d. Komisijos pasiūlymą [COM(2001) 522 galutinis/2]; palyginti 22 ir 23 straipsnių pasiūlymus, pateiktus 2001 m. spalio 31 d. Tarybai pirmininkavusios valstybės narės rašte pagal 36 straipsnį sudarytam komitetui (dokumentas Nr. 13425/01, COPEN 65 ir CAT 33), 2001 m. lapkričio 19 d. Tarybai pirmininkavusios valstybės narės rašte pagal 36 straipsnį sudarytam komitetui (dokumentas Nr. 14207/01, COPEN 69 ir CATS 37) ir 2001 m. gruodžio 4 d. Coreper laiške Tarybai (dokumentas Nr. 14867/01, COPEN 79 ir CATS 50).

16 — Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 2 dalies c punkte daroma nuoroda į šio Pagrindų sprendimo 27 straipsnio 3 dalies a ir e–g punktus, kaip matysime vėliau, šios dvi taisyklės labai glaudžiai siejamos.

17 — Abiejų nuostatų pirmų dalių tekstas suformuluotas labai panašiai ir yra labai svarbus.

18 — Vis dėlto šiuo klausimu reikia atkreipti dėmesį į tai, kad, kaip matyti iš parengiamųjų darbų, pradinėje versijoje abiejų nuostatų pirmose dalyse buvo numatytas toks pats tekstas. Tačiau nors galiausiai specialioji taisyklė, kad ir perkelta iš Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnio 1 dalies į 2 dalį, formaliai buvo išlaikyta, vis dėlto aiškiai suformuluotos taisyklės dėl vykdančiosios valstybės narės sutikimo, reikalingo kiekvieno vėlesnio perdavimo atveju, šio Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalyje nebeliko. Žr. Pagrindų sprendimo projekto, pateikto minėtame 2001 m. lapkričio 19 d. Tarybai pirmininkavusios valstybės narės rašte pagal 36 straipsnį sudarytam komitetui, 22 straipsnio 1 dalį ir 23 straipsnio 1 dalį; be to, šiame rašte pateiktoje išnašoje nurodyta, kad: „[t]ais pačiais motyvais grindžiami 23 ir 22 straipsniai [kuriuose įtvirtinta specialioji taisyklė]. Būtent todėl delegacijos, pritarusios tam, kad būtų išlaikytas *lex specialis* principas, taip pat manė, kad pirmoji vykdančioji valstybė narė iš principo visuomet turi duoti sutikimą“.

19 — Žr., be kita ko, 1957 m. gruodžio 13 d. Europos konvencijos dėl ekstradicijos 14 straipsnį. Šiuo klausimu žiūrėti minėta doktrina.

atsižvelgiant į minėtus pagrindinius aiškinimo principus yra ypatingos Europos arešto orderį vykdančios valstybės narės atsakomybės apsaugant perduodamo ir perdavimo momentu priklausančio šios valstybės jurisdikcijai asmens teises ir interesus išraiška²⁰, t. y. tam tikra perduodamo asmens likimo valdymo priemonė, be kita ko, atliekanti socialinės reintegracijos funkciją²¹.

74. Šiuo atžvilgiu nereikia pamiršti, kad Europos arešto orderį išdavusi valstybė narė prašo drastiško vykdančiosios valstybės narės įsikišimo į atitinkamo asmens laisvės sritį. Iš šio asmens atimama mažų mažiausiai galimybė naudotis apsigyvenimo vykdančiojoje valstybėje narėje teise²². Išskyrus Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 2 dalies a punkte numatytą hipotetinį atvejį, asmuo, dėl kurio išduotas Europos arešto orderis ir kuris perduodamas valstybei narei, paprastai²³, pasibaigus procesui, nesvarbu, ar jis paleidžiamas į laisvę, ar atlieka skirtą bausmę, atgauna „grįžimo“ į jį perdavusią valstybę narę teisę.

75. Todėl perdavimo sąlygas, pasekmes išduodančiojoje valstybėje narėje ir galiausiai vėlesnį perdavimą reglamentuoja vykdančiosios valstybės narės teisė, kuri turi atitikti Pagrindų sprendimą 2002/584. Specialiąja taisykle išduodančiosios valstybės narės prerogatyvos apribojamos tik pažeidimais, kuriais remiantis išduotas Europos arešto orderis, o vykdančiosios valstybės narės duodamo sutikimo dėl kiekvieno vėlesnio perdavimo taisyklė tam tikru aspektu patvirtinta šį apribojimą konkrečiu atveju, nes išduodančiajai valstybei narei norint atitinkamą asmenį perduoti trečiajai valstybei narei reikia įvykdyti tam tikras sąlygas.

76. Šios kontrolės svarba pabrėžiama Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 3 dalie b ir c punktu nuostatomis, nes vykdančioji valstybė narė dėl perdavimo gali išreikšti nesutikimą remdamasi šio Pagrindų sprendimo 3 ar 4 straipsnyje nurodytais pagrindais arba privalo duoti sutikimą, kai dėl pažeidimo, dėl kurio į ją kreipiamasi, pagal to paties Pagrindų sprendimo nuostatus atsiranda pareiga perduoti.

77. Šiuo klausimu ypatingą dėmesį reikia skirti Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 6 punktui ir 5 straipsnio 3 punktui, pagal kuriuos vykdančiajai valstybei narei suteikiamos tam tikros prerogatyvos ne tik savo piliečių, bet ir rezidentų atžvilgiu²⁴.

78. Vykdančiosios valstybės narės kompetentinga teisminė institucija pirmiausia gali pagal nacionalinę teisę ir laikydamasi Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 6 punkto atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, išduotą tam, kad būtų atlikta bausmė arba įvykdytas sprendimas dėl įkalinimo, jeigu aptariama valstybė narė išpareigoja jį įvykdyti. Kompetentinga vykdančiosios valstybės narės teisminė institucija taip pat gali pagal nacionalinę teisę ir laikydamasi Pagrindų sprendimo 5 straipsnio 3 punkto kelti sąlygą, kad pagal Europos arešto orderį asmuo galėtų būti perduotas siekiant patraukti jį baudžiamojon atsakomybėn, jeigu po apklausos šis asmuo bus grąžintas vykdančiajai valstybei narei, kad joje atliktų išduodančiojoje valstybėje narėje jam skirtą bausmę arba įvykdytų sprendimą dėl įkalinimo.

79. Žinoma, specialioji taisyklė, kaip ir vykdančiosios valstybės narės sutikimo dėl kiekvieno vėlesnio perdavimo taisyklė, nesiejama su pagal Europos arešto orderį perduoto asmens pilietybe, nuolatine ar laikinąja gyvenamąja vieta.

20 — Šiuo klausimu Teisingumo Teismas nurodė, kad specialioji taisyklė, kuri susijusi su vykdančiosios valstybės narės suverenitetu, perduodamam asmeniui suteikia teisę į tai, kad jis galėtų būti patrauktas baudžiamojon atsakomybėn, nuteistas ar kad jam galėtų būti atimta laisvė tik už perdavimą pagrindusią nusikalstamą veiką (žr. minėto Sprendimo *Leymann ir Pustovarov* 44 punktą).

21 — Šiuo klausimu žr. šios nuomonės 80 punktą.

22 — Be to, tai apima ir hipotetinį atvejį, kai asmuo netenka laisvės vykdančiojoje valstybėje narėje perdavimo momentu, jeigu remiantis jo situacija galima nustatyti sąsają su šia valstybe egzistavimą.

23 — Vis dėlto čia reikia atskirai paminėti ir hipotetinį atvejį asmens (prie šio atvejo dar grįšiu vėliau), kurį perduoda valstybė narė, kurioje jis buvo sulaukytas vykdančios Europos arešto orderį, nors jis minėtoje valstybėje nepasilieka, negyvena ir jo su šia valstybe nesiejama joks ryšys. Trumpai tariant, tai asmens, sulaukyto jam bandant pabėgti, atvejis.

24 — Taip pat, kiek taisyklė susiję su Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 3 punktu, jos teritorijoje esančių asmenų atžvilgiu.

80. Nemažiau svarbu, kad šios dvi taisyklės yra perdavimui keliamų reikalavimų ir perdavimo pasekmių kontrolės pagrindiniai instrumentai, o apskritai ši kontrolė turi būti aiškinama kaip padedanti sustiprinti vaidmenį, kuris vykdančiajai valstybei narei gali tekti norint, pasibaigus procesui, socialiai reintegruoti pagal Europos arešto orderį išduotą asmenį²⁵. Vis dėlto šis vaidmuo, kaip matysime iš konkretesnės analizės, kurią pateiksiu vėliau, atsiranda tik tuo atveju, kai asmuo, dėl kurio išduotas Europos arešto orderis, gali įrodyti tam tikrą integracijos į minėtos valstybės narės visuomenę lygį²⁶.

81. Vis dėlto būtent vykdančiosios valstybės narės sutikimo dėl kiekvieno vėlesnio perdavimo netiesioginės taisyklės išimtis leidžia aiškiai nustatyti Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 2 dalies nuostatų prasmę ir taikymo sritį.

82. Visos šios išimties, numatytos Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 2 dalies a–c punktuose ir pagal daromą nuorodą minėto Pagrindų sprendimo 27 straipsnio 3 dalies a ir e–g punktuose, grindžiamos tiesioginiu ar netiesioginiu asmens, dėl kurio išduotas Europos arešto orderis, arba vykdančiosios valstybės narės sutikimu²⁷ naudojantis specialiosios taisyklės²⁸ išimtimis.

83. Pradžioje paminėtina, pirma, kad asmuo, dėl kurio išduotas Europos arešto orderis, pats gali išreikšti aiškų sutikimą dėl vėlesnio savo perdavimo. Tai padaryti jis gali tiesiogiai²⁹ kompetentingoms teisminėms išduodančiosios valstybės narės institucijoms pagal šios valstybės narės teisę arba netiesiogiai³⁰, jeigu anksčiau jis atsisakė teisės į specialiąją taisyklę; tokiu atveju jis turi išreikšti savo sutikimą perdavimo išduodančiajai valstybei narei momentu ir toks sutikimas turi būti aiškiai duotas vykdančiosios valstybės narės teisminei institucijai pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 13 straipsnį arba po šio perdavimo taip pat išreiškdamas aiškų sutikimą, bet jau išduodančiosios valstybės narės teisminei institucijai ir pagal šios valstybės narės teisę laikantis minėto Pagrindų sprendimo 27 straipsnio 3 dalies f punkto.

84. Šiais atvejais asmuo, dėl kurio išduotas Europos arešto orderis, sutinka būti perduotas ši orderį išdavusiai valstybei narei, taigi jo vėlesnio perdavimo sąlygas reglamentuoja šios valstybės narės teisė. Pirminė vykdančiajai valstybei narei dėl šio asmens tenkanti atsakomybė šio asmens valia perduodama išduodančiajai valstybei narei, taigi pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 2 dalį ji „gali“ nuspręsti dėl šio asmens vėlesnio perdavimo trečiajai valstybei narei, o prireikus, laikydamasi šio Pagrindų sprendimo nuostatų, gali su tokiu perdavimu nesutikti.

85. Antra, Europos arešto orderį vykdančios valstybės narės teisminė institucija taip pat laikoma davusia netiesioginį sutikimą (ir tai visiškai logiška) dėl atitinkamo asmens vėlesnio perdavimo valstybei narei, kuri nėra vykdančioji valstybė narė³¹, kai ji išreiškia sutikimą, kad nebūtų taikoma specialioji taisyklė³². Tokiu atveju vykdančioji valstybė narė perdavė jai dėl atitinkamo asmens priskirtą specialiąją kompetenciją išduodančiajai valstybei narei. Šios valstybės nebevaržo specialioji taisyklė, taigi ji, vadovaudamasi savo pačios teise ir laikydamasi Pagrindų sprendimo 2002/584, gali perduoti atitinkamą asmenį trečiajai valstybei narei arba atsisakyti tai daryti.

25 — Šiuo klausimu žr. 2008 m. liepos 17 d. Sprendimo *Kozłowski*, C-66/08, Rink. p. I-6041, 45 punktą ir 2009 m. spalio 6 d. Sprendimo *Wolzenburg*, C-123/08, Rink. p. I-9621, 62 punktą.

26 — Minėto Sprendimo *Wolzenburg* 67 punktą.

27 — Šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Leymann ir Pustovarov* 68 punktą.

28 — Be to, šios išimties pakartojta tarptautinėje teisėje ekstradicijos klausimais egzistuojančias įprastas *lex specialis* principo išimtis; šiuo klausimu: M. Franchimont ir kt. „Manuel de procédure penale“, Larcier, 2-asis leid., p. 1297; A. Huet, ir R. Koering-Joulin „Droit pénal international“, PUF, 3-iasis leid., Nr. 294, 2005, p. 486.

29 — Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 2 dalies b punktas.

30 — Pagrindų sprendimo 2002/584 13 straipsnis, 27 straipsnio 3 dalies e ir f punktai ir 28 straipsnio 2 dalies c punktas.

31 — Žinoma, nekalbant apie taisyklę, konkrečiai numatytą Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 2 dalyje.

32 — Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnio 3 dalies g punktas ir 28 straipsnio 2 dalies c punktas.

86. Galiausiai savanoriškas atitinkamo asmens buvimas išduodančiosios valstybės narės teritorijoje³³ yra paskutinė taisyklės dėl vykdančiosios valstybės narės sutikimo dėl kiekvieno vėlesnio perdavimo išimtis. Pagal šią išimtį Europos arešto orderį išdavusi valstybė narė neprivalo laikytis specialiosios taisyklės ir neprivalo gauti vykdančiosios valstybės narės sutikimo dėl vėlesnio perdavimo, kai atitinkamas asmuo liko jos teritorinės jurisdikcijos ribose 45 dienas³⁴, nors buvo laisvas ir turėjo teisę iš jos išvykti arba į ją sugrįžti. Tokiomis aplinkybėmis laikoma, kad taip pasielgęs šis asmuo netiesiogiai sutiko be išlygų būti priskirtas šios valstybės narės jurisdikcijai³⁵.

87. Darant išvadą pabrėžtina, kad tokiu paprastu atveju, koks aiškiai nurodytas Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 2 dalyje, reikalavimu, kad vykdančioji valstybė narė duotų sutikimą dėl kiekvieno vėlesnio perdavimo, iš esmės siekiama suteikti jai galimybę išlaikyti asmens perdavimo kitai valstybei narei priešasties ir objekto kontrolę, ypač todėl, kad ši valstybė narė pirmąją instanciją užtikrina perduodamo asmens teisių ir laisvių bei reikalavimų, kurie tokiam perdavimui neišvengiamai keliami, paisymą.

88. Būtent dėl šios priešasties perduodamas asmuo gali bet kuriuo momentu (nekalbama apie sąlyginį perdavimą) nesutikti su vykdančiosios valstybės narės sutikimu ir tai padaryti tiesiogiai ar netiesiogiai išreikšdamas savo valią arba tai parodyti savo elgesiu (savanoriškas apsigyvenimas, kad ir neilgalais, išduodančioje valstybėje narėje arba savanoriškas grįžimas į šią valstybę). Taip elgdamasis atitinkamas asmuo ne tik „užkerta kelią“ bet kokiam vykdančiosios valstybės narės dalyvavimui vėlesnio perdavimo procedūroje, bet pirmiausia (ir tai yra svarbiausia) pasiekia, kad patektų į išduodančiosios valstybės narės globą, ir po tokios valios išraiškos šiai valstybei tenka atsakomybė užtikrinti, kad bus paisoma šio asmens teisių bei laisvių.

89. Pritarus tokiam Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio prasmės aiškinimui, taikomam paprastu atveju, šios nuostatos, taikomos joje aiškiai nenumatytai sudėtingesnei situacijai, prasmė turėtų paaiškėti gana spontaniškai.

C – Vykdančiosios valstybės narės sutikimas esant sudėtingoms situacijoms

1. Nuomonės, kad reikia visų Europos arešto orderių grandinės vykdančiųjų valstybių narių sutikimo, atmetimas

90. Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 2 dalies aiškinimas, pagal kurį reikia visų Europos arešto orderių grandinės vykdančiųjų valstybių narių sutikimo dėl atitinkamo asmens vėlesnio perdavimo paskutinei grandinės išduodančiajai valstybei narei, sunkiai suderinamas su veiksmingumo ir greitumo reikalavimu, kuris būtinas, kad Europos arešto orderis veiktų.

91. Toks vertinimas aktualus, kad ir kokia būtų nustatyta tvarka, kurios laikantis turėtų būti teikiami prašymai dėl sutikimo; nesvarbu, ar tokius prašymus išduodančioji valstybė narė tuo pačiu momentu teikia visoms atitinkamoms valstybėms narėms, kurios viena po kitos yra vykdančiosios valstybės, ar tai daro keliomis pakopomis, t. y. pirmiausia tokį prašymą išduodančioji valstybė narė, turinti nuspręsti dėl vėlesnio perdavimo, teikia valstybei narei, kuri minėtai išduodančiajai valstybei perdavė atitinkamą asmenį, vėliau ši valstybė narė tokį prašymą teikia minėtą asmenį anksčiau jai perdavusiai valstybei narei ir t. t., kol bus prieita iki pradinės vykdančiosios valstybės narės, kaip savo žodinėse pastabose siūlė Prancūzijos vyriausybė.

33 — Ši išimtis taikoma ir tiesiogiai (Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 2 dalies a punktas), ir netiesiogiai, kaip išimtis iš specialiosios taisyklės, kartu taikant minėto Pagrindų sprendimo 28 straipsnio 2 dalies c punktą ir 27 straipsnio 3 dalies a punktą.

34 — Šis 45 dienų terminas yra dažnas; žr., pvz., 1990 m. gruodžio 14 d. Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos rezoliucijos 45/116 „Tipinė ekstradicijos sutartis“ 14 straipsnio 3 dalį.

35 — Šiuo klausimu žr. B. Bouloc, *op. cit.*

92. Iš tiesų abiem atvejais perdavimo mechanizmas, nepaisant Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 3 dalies c punkte nurodyto 30 dienų termino, būtų sulėtintas ir – svarbiausia – jam kiltų rimtas pavojus, nes kiekviena vykdančioji valstybė narė dėl vėlesnio perdavimo galėtų išreikšti nesutikimą remdamasi Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 3 dalies d punktu, nors tai nebūtų pateisinama jokių teisiniu ar socialiniu pagrindu.

93. Viena vertus, daroma prielaida, kad paprastai atskiras vykdančiąsias valstybes nares riboja *lex specialis* principas, o jo netaikant būtų taikoma Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 2 dalies c punkte numatyta išimtis. Tuo atveju, kai netaikomos numatytos išimtys, vykdančiosios valstybės narės sutikimo būtinybė pateisinama tik to subjekto, kuris turi kontroliuoti atitinkamo asmens perdavimą pirmiau nurodyta prasme, atžvilgiu. Be to, jeigu kiekvienai Europos arešto orderių grandinės vykdančiajai valstybei narėi būtų suteikta teisė duoti sutikimą dėl kiekvieno vėlesnio perdavimo, tai reikštų, kad reikia kartu taikyti daug atskirų nacionalinių teisių, nors ir laikantis Pagrindų sprendimo 2002/584, ir atsirastų tiek pat galimybių dėl tokio perdavimo išreikšti nesutikimą, o tai iš esmės keltų pavojų mechanizmo veiksmingumui.

94. Kita vertus, išskyrus itin ypatingas aplinkybes, atskiros vykdančiosios valstybės narės negali tuo pačiu metu prisiimti ypatingos atsakomybės dėl socialinės to paties asmens reintegracijos, kai tokia atsakomybė pateisintų jų sutikimo dėl vėlesnio perdavimo būtinybę.

95. Darau išvadą, kad Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio negalima aiškinti taip, kad jame nustatyta, jog reikia kelių sutikimų ar jie turi būti dubliuojami siekiant asmens, dėl kurio išduotas Europos arešto orderis, vėlesnio perdavimo.

2. Vykdančiosios valstybės narės, turinčios duoti sutikimą dėl kiekvieno vėlesnio perdavimo esant kompleksinei situacijai, nustatymas

96. Suformulavus pateiktą išvadą savaime aišku, kad vykdančioji valstybė narė, turinti duoti sutikimą dėl kiekvieno vėlesnio perdavimo, kaip tai suprantama pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 2 dalį, gali būti tik ta, kuri atitinka šio sutikimo tikslą, kurį ką tik nurodžiau.

97. Iš principo ši valstybė yra pirmoji Europos arešto orderių grandinės vykdančioji valstybė narė, kilmės ar pirminė vykdančioji valstybė narė, jeigu tik ji viena minėtoje grandinėje nėra ir išduodančioji valstybė narė. Be to, daroma prielaida, kad ji privalo laikytis specialiosios taisyklės. Tam tikra prasme ji griežtai suprantama kaip vykdomoji valstybė narė, asmens, dėl kurio išduoti minėti arešto orderiai, atžvilgiu galinti taikyti visą savo jurisdikciją, o tolesnių grandinės vykdančiųjų valstybių narių teisė imtis veiksmų apsiriboja jų *ius puniendi*.

98. Atsižvelgiant į šį aspektą iš principo būtent tik Jungtinės Karalystės tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė pagrindinėje byloje, reikia prašyti duoti sutikimą dėl Suomijos Respublikos atliekamo M. West vėlesnio perdavimo Prancūzijos Respublikai. Šį sprendimą taip pat pagrindžia aplinkybė, kad, kaip atrodo, daugiausia tiesioginių ryšių aptariamas asmuo turi su pirmąja valstybe nare. Be to, kadangi, nors ir *a posteriori*, Jungtinė Karalystė sutiko, kad vėliau Vengrija perduotų M. West Suomijos Respublikai, tuo remiantis sunku įsivaizduoti, kas galėtų pateisinti būtinybę gauti Vengrijos sutikimą dėl Suomijos Respublikos atliekamo šio asmens vėlesnio perdavimo Prancūzijos Respublikai.

99. Taip pat reikia nurodyti, kad iš pagrindinės bylos aplinkybių matyti, jog perleisti Jungtinės Karalystės „sutikimo teisę“ Vengrijai nenaudinga. Šios aplinkybės ypatingos tuo, kad Prancūzijos Respublikos veiksmus, kurių ji ėmėsi siekdama, kad Jungtinė Karalystė perduotų M. West, nuolat lydėjo nesėkmė.

100. Akivaizdu, kad ši logika lemtų tą patį rezultatą tuo atveju, kai į procesą būtų įtrauktos daugiau nei keturios valstybės narės: griežtai kaip vykdymo valstybė narė suprantama valstybė iš principo turėtų duoti sutikimą, o tarpinių valstybių narių sutikimo nereikėtų. Tačiau tuo atveju, kai asmuo, dėl kurio išduoti Europos arešto orderiai, savo paties padarytu pareiškimu arba savo elgesiu nesutiktų su, kaip griežtai suprantama, vykdymo valstybės narės duotu sutikimu, logiška, kad dėl šios priežasties aptariamam atveju savo sutikimą turėtų duoti pirmoji išduodančioji valstybė narė, nebent būtų taikoma viena iš Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnyje numatytų išimčių.

101. Remiantis tuo galima būtų suformuluoti tokią abstraktaus pobūdžio taisyklę:

„Dėl to paties asmens išduotų Europos arešto orderių grandinės, į kurią įtraukos daugiau nei trys valstybės narės, ir vienas po kito pateiktų prašymų dėl iš eilės atliekamų perdavimų atveju sutikimo, kurio pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnį reikalaujama *a contrario sensu*, dėl vėlesnio perdavimo reikia prašyti tik pirmosios valstybės narės pagal atvirkštinę chronologinę tvarką, t. y. tos valstybės, kuri atliko atitinkamo asmens perdavimą, tačiau pati pagal šias nuostatas neprašė tokio išankstinio sutikimo.“

102. Tačiau atsižvelgdamas į tai, kad, kaip matyti iš pagrindinės bylos aplinkybių, yra įtrauktos tik keturios valstybės narės, siūlau priimti paprastesnį sprendimą, t. y. aiškinti Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 2 dalį taip, kad, susiklosčius tokiai situacijai kaip pagrindinėje byloje, būtent pirmoji arešto orderių grandinės vykdančioji valstybė narė ir tik ji viena, taigi neįtraukiant vėlesnių vykdančiųjų valstybių narių, prireikus, t. y. darant prielaidą, kad aplinkybėms netaikoma viena iš šioje nuostatoje konkrečiai numatytų išimčių, turi duoti sutikimą dėl atitinkamo asmens kiekvieno vėlesnio perdavimo bet kuriai kitai išduodančiajai valstybei narei.

103. Konkrečiai kalbant, manau, kad, susiklosčius tokioms aplinkybėms kaip pagrindinėje byloje, jeigu netaikoma nė viena iš Pagrindų sprendimo 2002/584 28 straipsnio 2 dalyje numatytų išimčių, o tai turi nustatyti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, laikytina, kad būtinas tik Jungtinės Karalystės sutikimas dėl Suomijos Respublikos atliekamo M. West perdavimo Prancūzijos Respublikai, o Vengrijos sutikimas nagrinėjamu atveju nebūtinas ir net nepageidautinas, ir pabrėžtina, kad Suomijos Respublika privalo imtis veiksmų, būtinų norint gauti tokį sutikimą.

VI – Išvada

104. Taigi siūlau Teisingumo Teismui į *Korkein oikeus* pateiktą prejudicinį klausimą atsakyti taip:

2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimo 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos įgyvendinimo, iš dalies pakeisto 2009 m. vasario 26 d. Tarybos pamatiniu sprendimu 2009/299/TVR, 28 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip: susiklosčius tokiai situacijai kaip pagrindinėje byloje, būtent pirmoji arešto orderių grandinės vykdančioji valstybė narė ir tik ji viena, taigi neįtraukiant vėlesnių vykdančiųjų valstybių narių, prireikus, t. y. darant prielaidą, kad aplinkybėms netaikoma viena iš šioje nuostatoje konkrečiai numatytų išimčių, turi duoti sutikimą dėl atitinkamo asmens kiekvieno vėlesnio perdavimo bet kuriai kitai išduodančiajai valstybei narei.